

13.01.08

ורדה, אבינועם, גיא ונוגה היקרים

אני כותב לכם מכתב זה ולא יודע מאיפה להתחיל.
ראשית, אני רוצה להודות לכם על האירוח האדיב שאירחתם אותי בביתכם ושנתתם לי את
ההזדמנות לפגוש ולהכיר אתכם.

כידוע לכם נבחרתי לקבל מלגת קרן אמא ע"ש בנכם היקר מכל דניאל שנפל במלחמת
לבנון השנייה.

לאחר שנודע לי על קבלת המלגה ואת שמו של החייל שעל שמו אקבל אותה מייד נכנסתי
לאתר המושקע שבניתם לזכרו של דניאל ודליתי כל פיסת מידע שיכולתי ממגוון התכנים
שבאתר וככל שקראתי ושמעתי יותר כך נעצבתי וכעסתי יותר. הבנתי כמה דניאל היה ילד
חלומי, כל התכונות הטובות שאפשר לבקש מאדם, וכמה חבל, עד שכבר נוצר ילד כה
מיוחד במינו לאבד אותו בגיל 20 שכל חייו עוד לפניו.
כעסתי למה בכלל הינו צריכים את המלחמה הזו ודניאל היה צריך ללכת ועוד בראש הכח
כיאה לאופיו האצילי. תכונותיו של דניאל ראויות להערצה בכל קנה מידה וללא ספק היה
מגיע לגדולות לולא אותו קרב בלבנון. אך כנראה שללא תכונות כמו של דניאל קיום כולנו
היה בסכנה ואנו חבים את ביטחוננו לדניאל ולחבריו.

אין מילים בפי כדי לתאר עד כמה אני מצטער על האובדן ואני יודע כי זהו הכאב החזק
והכבד מכל.

כל הזמן אני תוהה אם אני הייתי שם במקומו.
לפני שירותי הצבאי הייתי בטוח שאני הולך לשייטת או לסיירת גולני או ל"אגוז"
והתאמנתי יחד עם עוד כמה חברים כשנה לפני הגיוס אך לאחר הבדיקות בלשכת הגיוס
התברר כי בשל סעיף טיפשי וחסר משמעות (המטוריה מיקרוסקופית) מגיע לי לפי חוקי
הצבא פרופיל 64. הייתי בהלם מאחר והייתי בכושר מצוין ולא הבנתי מדוע מגיע לי
פרופיל כזה, במיוחד לאור העובדה שאין לו שום השפעה על תפקוד תקין של הגוף.
כל ניסיונותיי להעלות את הפרופיל עלו בתוהו וכך התגייסתי לחיל המשטרה הצבאית
וליחידת מצ"ח ולאחר שנה יצאתי לקורס קצינים. שירתתי כל השירות בצפון והכרתי היטב
את גדוד 13 ואת מפקדיו של דניאל. ברור לי כי לולא הפרופיל שקיבלתי יכולתי להיות
מפקדו של דניאל באותו קרב ולהיות גאה על השהות במחיצתו בקרב.

אני מאד מקווה כי נישאר בקשר וכי אמשיך לתמוך בהנצחת זכרו של דניאל ככל שאוכל.
שמחתי מאד שנפל בחלקי הכבוד לפגוש אתכם. אתם אנשים מדהימים.
מצפה לראותכם שוב בטקס המלגות ועוד הרבה לאחר מכן.

ערן רימרמן